

Skryté dejiny štyridsiateho verša – číslo dvadsaťdva

Ezechiel číslo tri

Jeff Pippenger

2026-08-08

Ezechiel je kňazom v období zapečatovania stoštyridsiatich štyroch tisícov. V prvej kapitole je Ezechiel vzatý do svätyne.

A stalo sa v tridsiatom roku, vo štvrtom mesiaci, piateho dňa mesiaca, keď som bol medzi zajatcami pri rieke Kebár, že sa otvorili nebesia a videl som videnia Božie. Piateho dňa mesiaca, to bolo v piatom roku zajatia kráľa Jójachina, zaznelo slovo Hospodinovo výslovne kňazovi Ezechielovi, synovi Búziho, v krajine Chaldejcov pri rieke Kebár; a tam bola nad ním ruka Hospodinova.

A pozrel som, a hľa, od severu prichádzal vír, veľký oblak a oheň, ktorý sa sám v sebe vinul, a vôkol neho bola žiara; a z jeho stredu akoby farba jantáru, zo stredu ohňa. A zo stredu toho vychádzala aj podoba štyroch živých bytostí. A takto vyzerali: mali podobu človeka. A každá mala štyri tváre a každá mala štyri krídla. A ich nohy boli rovné nohy; a chodidlo ich nôh bolo ako chodidlo teľacej nohy; a ligotali sa ako farba lešteného bronzu. A pod svojimi krídlami na svojich štyroch stranách mali ruky človeka; a ony štyri mali svoje tváre a svoje krídla. Ich krídla sa navzájom dotýkali; keď išli, neobracali sa; každá išla priamo vpred. A čo sa týka podoby ich tváří, ony štyri mali tvár človeka a tvár leva na pravej strane; a ony štyri mali tvár býka na ľavej strane; ony štyri mali aj tvár orla. Také boli ich tváre; a ich krídla boli rozťahnuté nahor; každá mala dve krídla spojené jedno s druhým a dve zakrývali ich telá.

A išli každý priamo vpred; kam chcel ísť duch, ta išli, a neobracali sa, keď išli. A podoba živých bytostí bola ako žeravé ohnivé uhlíky a ako vzhľad fakieľ; pohybovalo sa to hore-dolu medzi živými bytosťami; a oheň žiaril a z ohňa vyšľahoval blesk. A živé bytosti pobežovali sem a ta ako záblesk blesku. Keď som sa díval na živé bytosti, hľa, na zemi pri živých bytostiach bolo jedno koleso pri každej z ich štyroch tváří. Vzhľad kolies a ich zhotovenie sa podobali lesku chryzolitú; a všetky štyri mali tú istú podobu; a ich vzhľad a ich zhotovenie bolo, ako keby bolo koleso uprostred kolesa. Keď sa pohybovali, išli na všetky štyri strany; a neobracali sa, keď išli. A ich obvody boli také vysoké, že vzbudzovali bázeň; a obvody všetkých štyroch boli dookola plné očí. Keď išli živé bytosti, išli pri nich aj kolesá; a keď sa živé bytosti zdvihli zo zeme, zdvihli sa aj kolesá. Kamkoľvek chcel ísť duch, ta išli, ta chcel ísť aj ich duch; a kolesá sa dvíhali spolu s nimi, lebo duch živej bytosti bol v kolesách.

Keď ony išli, išli aj tieto; a keď ony stáli, stáli aj tieto; a keď ony boli pozdvihnuté od zeme, kolesá sa zdvihli spolu s nimi, lebo duch živej bytosti bol v kolesách. A podoba oblohy nad hlavami živej bytosti bola na pohľad ako strašný krištál, rozprestretý hore nad ich hlavami. A pod oblohou boli ich krídla vystreté jedno k druhému; každá mala dve, ktorými si prikryvala telo z jednej strany, a každá mala dve, ktorými si prikryvala telo z druhej strany. A keď išli,

počul som zvuk ich krídel ako hukot veľkých vôd, ako hlas Všemohúceho, hlas reči, ako hluk vojska; keď stáli, spustili svoje krídla. A zaznel hlas z oblohy, ktorá bola nad ich hlavami; keď stáli a spustili svoje krídla. A nad oblohou, ktorá bola nad ich hlavami, bola podoba trónu, na pohľad ako zažiarivý kameň; a na podobe trónu bola podoba, ktorá vyzerala ako človek, hore na ňom. A videl som niečo ako farbu jantáru, ako vzhľad ohňa vôkol a vnútri v ňom, od toho, čo sa javilo ako jeho bedrá nahor; a od toho, čo sa javilo ako jeho bedrá nadol, videl som akoby vzhľad ohňa, a mal jas vôkol. Ako vyzerá dúha, ktorá býva na oblaku v deň dažďa, tak vyzeral jas vôkol. Toto bol vzhľad podoby slávy Hospodinovej. A keď som to videl, padol som na svoju tvár a počul som hlas toho, ktorý hovoril. Ezechiel 1:1–28.

„Ezechielovi, trúchliacemu prorokovi vo vyhnanstve, v krajine Chaldejcov, bolo dané videnie, ktoré učilo tú istú lekciu viery v mocného Boha Izraela. Keď bol pri brehoch rieky Kebár, zdalo sa, že od severu prichádza víchrica, veľký oblak a plápolajúci oheň, a vôkol neho žiara, a z jeho stredu akoby lesk jantáru.‘ Istý počet kolies zvláštneho vzhľadu, pretínajúcich sa navzájom, bol pohybovaný štyrmi živými bytosťami. Vysoko nad tým všetkým bola ‚podoba trónu, na pohľad ako zažiarivý kameň; a na podobe trónu bola podoba, na pohľad ako človek, nad ním.‘ ‚A čo sa týka podoby živých bytostí, ich vzhľad bol ako horiace ohnivé uhličky a ako vzhľad faklí; pohybovalo sa to hore-dolu medzi živými bytosťami; a oheň bol jasný a z ohňa vyšľahoval blesk.‘ ‚A v cherubínoch sa pod ich krídlami ukazovala podoba ľudskej ruky.“

„Boli tam kolesá v kolesách, usporiadané tak zložito, že sa na prvý pohľad zdali Ezechielovi byť v úplnom zmätku. Keď sa však pohybovali, bolo to s nádhernou presnosťou a v dokonalej harmónii. Tieto kolesá poháňali nebeské bytosti a nadovšetko na slávnom zažiarivom tróne bol Večný; zatiaľ čo okolo trónu sa klenula obopínajúca dúha, symbol milosti a lásky. Premožený hroznou slávou toho výjavu padol Ezechiel na svoju tvár, keď mu hlas prikázal, aby vstal a počul slovo Hospodinovo. Potom mu bolo zverené posolstvo napomenutia pre Izrael.“
Testimonies, 751.

V roku, keď zomrel kráľ Uziáš, videl som aj Pána sedieť na tróne, vysokom a vyvýšenom, a lem jeho rúcha naplňal chrám. Nad ním stáli serafíni; každý mal po šesť krídel: dvoma si zakrýval tvár, dvoma si zakrýval nohy a dvoma lietel. A volal jeden k druhému a hovoril: Svätý, svätý, svätý je Hospodin zástupov; celá zem je plná jeho slávy. A podvoje dverí sa zachveli od hlasu toho, ktorý volal, a dom sa naplnil dymom. Vtedy som povedal: Beda mi, lebo som stratený; pretože som človek nečistých rtov a bývam uprostred ľudu nečistých rtov; lebo moje oči videli Kráľa, Hospodina zástupov. Vtedy ku mne priletel jeden zo serafínov a v ruke mal žeravý uhliček, ktorý kliešťami vzal z oltára. A dotkol sa ním mojich úst a povedal: Hľa, toto sa dotklo tvojich rtov; tvoja vina je odstránená a tvoj hriech je očistený. Potom som počul hlas Pána, ktorý hovoril: Koho pošlem a kto pôjde za nás? I povedal som: Hľa, tu som; pošli mňa. Izaiáš 6:1–8.

„Toto videnie dostal Ezechiel v čase, keď jeho myseľ bola naplnená temnými predtuchami. Videl krajinu svojich otcov ležať spustošenú. Mesto, ktoré kedysi prekypovalo ľuďmi, už nebolo obývané. Hlas veselosti a pieseň chvály už viac nebolo počuť v jeho múroch. Sám prorok bol cudzincom v cudzej krajine, kde neobmedzená ctižiadostivosť a krutá ukrutnosť vládli zvrchovane. To, čo videl a počul o ľudskej tyranii a neprávosti, sužovalo jeho dušu a on

horko narietal dňom i nocou. No podivuhodné symboly, ktoré sa mu zjavili pri rieke Kebar, odhaľovali zvrchovanú moc, mocnejšiu než moc pozemských vládcov. Nad pyšnými a krutými panovníkmi Asýrie a Babylonu trónil Boh milosti a pravdy.“

„Kolovité spletnosti, ktoré sa prorokovi javili, akoby boli zapletené do takého zmätku, boli vedené rukou Nekonečného. Duch Boží, ktorý mu bol zjavený ako ten, čo pohybuje týmito kolesami a riadi ich, vyvádzal zo zmätku súlad; tak aj celý svet bol pod Jeho vládou. Nespočetné zástupy oslávených bytostí boli pripravené na Jeho slovo prekaziť moc i zámery zlých ľudí a privodiť dobro Jeho verným.“

„Podobne, keď sa Boh chystal otvoriť milovanému Jánovi dejiny cirkvi pre budúce veky, dal mu uistenie o Spasiteľovom záujme o svoj ľud a o Jeho starostlivosti tým, že mu zjavil ,niekoho podobného Synovi človeka‘, kráčajúceho medzi svietnikmi, ktoré symbolizovali sedem cirkví. Kým Jánovi boli ukázané posledné veľké zápasy cirkvi s pozemskými mocnosťami, bolo mu tiež dovolené uzrieť konečné víťazstvo a vyslobodenie verných. Videl cirkev uvedenú do smrteľného zápasu so šelmou a jej obrazom a uctievanie tej šelmy vynucované pod hrozbou smrti. No keď pozrel za dym a rachot boja, uzrel zástup na vrchu Sion s Baránkom, ktorí namiesto znamenia šelmy mali ,Otcovo meno napísané na svojich čelách‘. A opäť videl ,tých, čo zvíťazili nad šelmou a nad jej obrazom, nad jej znamením a nad číslom jej mena, stáť na sklenom mori a mať Božie harfy‘ a spievať pieseň Mojžiša a Baránka.“

„Tieto poučenia sú pre náš úžitok. Potrebujeme spočínúť svojou vierou na Bohu, lebo je priamo pred nami čas, ktorý vyskúša duše ľudí. Kristus na Olivovom vrchu pripomenul hrozné súdy, ktoré mali predchádzať Jeho druhému príchodu: ,Budete počuť o vojnách a chýroch o vojnách.‘ ,Povstane totiž národ proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu; a budú hladomory, morové nákazy a zemetrasenia na rozličných miestach. To všetko je začiatok bolesti.‘ Kým sa tieto proroctvá čiastočne naplnili pri zničení Jeruzalema, majú priamejšie uplatnenie na posledné dni.

„Stojíme na prahu veľkých a slávnostných udalostí. Proroctvo sa rýchlo naplňa. Pán je pri dverách. Čoskoro sa pred nami otvorí obdobie nesmierného významu pre všetkých žijúcich. Spory minulosti budú znovu oživené; vzniknú nové spory. O výjavoch, ktoré sa majú odohrať v našom svete, sa ľudom ešte ani nesnívalo. Satan pôsobí prostredníctvom ľudských nástrojov. Tí, ktorí sa usilujú zmeniť ústavu a presadiť zákon vynucujúci zachovávanie nedele, si len málo uvedomujú, aký bude výsledok. Kríza je už bezprostredne pred nami.“

„Boží služobníci sa však v tejto veľkej kríze nemajú spoliehať na seba. Vo videniach daných Izaiášovi, Ezechielowi a Jánovi vidíme, ako úzko je nebo spojené s udalosťami odohrávajúcimi sa na zemi a aká veľká je Božia starostlivosť o tých, ktorí Mu zostávajú verní. Svet nie je bez vládca. Program budúcich udalostí je v rukách Pána. Velebnosť nebies drží vo svojej vlastnej správe osud národov, ako aj záležitosti svojej cirkvi.“

Dovoľujeme si pociťovať v Pánovom diele až príliš mnoho starostí, ťažkostí a zmätenosti. Koneční ľudia nie sú ponechaní, aby niesli bremeno zodpovednosti. Potrebujeme dôverovať Bohu, veriť v Neho a ísť vpred. Neúnavná bdelosť nebeských poslov a ich neprestajné

pôsobenie v ich službe v spojení s bytosťami zeme nám ukazujú, ako Božia ruka riadi koleso uprostred kolesa. Božský Učiteľ hovorí každému pracovníkovi v Jeho diele, ako kedysi povedal Kýrovi: „Opásal som ťa, hoci si ma nepoznal.“

„V Ezechielovom videní mal Boh svoju ruku pod krídlami cherubínov. To má poučiť Jeho služobníkov, že im úspech dáva božská moc. Bude s nimi pôsobiť, ak odložia nepravosť a stanú sa čistými v srdci i v živote.“

„Jasné svetlo, ktoré sa pohybovalo medzi živými bytosťami s rýchlosťou blesku, predstavuje rýchlosť, s akou toto dielo napokon postúpi vpred až k svojmu dokončeniu. Ten, ktorý nedrieme, ktorý neprestajne pôsobí na uskutočnení svojich zámerov, môže svoje veľké dielo viesť v súlade. To, čo sa konečným myslím, zapleteným a zmäteným, javí ako zložité a komplikované, Pánova ruka môže udržať v dokonalom poriadku. On môže nájsť cesty a prostriedky, aby zmaril úmysly bezbožných ľudí, a privedie do zmätku rady tých, čo kujú zlo proti jeho ľudu.“

„Bratia, teraz nie je čas na smútok a zúfalstvo, nie je čas poddávať sa pochybnostiam a nevere. Kristus teraz nie je Spasiteľom v Jozefovom novom hrobe, uzavretom veľkým kameňom a zapečatenom rímskou pečaťou; máme vzkrieseného Spasiteľa. On je Kráľ, Hospodin zástupcov; sedí medzi cherubínmi; a uprostred zápasu a nepokoja národov stále stráži svoj ľud. Ten, ktorý vládne na nebesiach, je naším Spasiteľom. On odmeriava každú skúšku. Dohliada na oheň pece, ktorý musí vyskúšať každú dušu. Keď budú pevnosti kráľov zvrhnuté, keď šípy Božieho hnevu preniknú srdcia Jeho nepriateľov, Jeho ľud bude v Jeho rukách v bezpečí.“ Testimonies, zväzok 5, 752–754.

Ezechiel predstavuje kandidátov na to, aby patrili medzi stoštyridsaťštyritisíc, a riadok za riadkom sa jeho skúsenosť vo svätyni zhoduje so skúsenosťou Izaiáša a Jána vo svätyni. Teraz sa nachádzame v skúške chrámu, druhej z troch skúšok, ktoré spečatujú stoštyridsaťštyritisíc. Toto obdobie je očisťovaním, ktoré vykonáva Posol zmluvy na naplnenie Malachiáša tri. Proces očisťovania prostredníctvom troch skúšok je Malachiášovou ohnivou „pecou“, „ktorá musí skúšať každú dušu“. Keď tretí anjel prišiel 22. októbra 1844, Posol zmluvy náhle prišiel do svojho chrámu a viedol múdre panny tejto histórie do Najsvätejšieho miesta, aby zapečatil svojich verných, ale panny tejto histórie sa vzbúrili, a do roku 1856 sa filadelfské milleritské hnutie zmenilo na laodicejské milleritské hnutie a v roku 1863 sa stalo laodicejskou Cirkvou adventistov siedmeho dňa.

Tretí anjel, ktorý náhle prišiel 22. októbra 1844, odňal svoju prítomnosť v roku 1863 a potom sa vrátil 11. septembra 2001. O dvadsaťpäť rokov neskôr sa teraz opakuje skúška chrámu, ktorá bola predobrazená 22. októbrom 1844. Dvadsaťpäť je symbolicky prorockým desiatkom z dvestopäťdesiatich a dvestopäťdesiat je symbolom dejín predstavených vo veršoch jedenásť až pätnásť jedenástej kapitoly Daniela. Dvestopäťdesiat a dvadsaťpäť sú kolesom v rámci Ezechielovho videnia svätyne. Dvadsaťpäť je symbolom oddelenia múdrych a bezbožných pri naplnení trojstupňového procesu skúšky, ktorý je predstavený v diele očisťovania uskutočňovanom Poslom zmluvy.

Matúš dvadsiata piata kapitola obsahuje tri podobenstvá a každé podobenstvo označuje oddelenie múdrych od bezbožných v čase pečatenia sto štyridsaťštyritisíc. Nádejou Božieho ľudu, predstavenou v tejto kapitole, je, aby boli múdrou pannou, ktorá má olej posolstva polnočného volania. Ich nádejou je, aby boli posúdení ako verný sluha v správe svojho správcovstva pri využívaní osobitných talentov, ktoré im boli zverené, aby ich spravovali v čase svojej osobnej skúšobnej doby. Ich nádejou je, aby boli posúdení ako ovca Božej pastviny, posadená po Jeho pravici, a nie ako cap po jeho ľavici. Dvadsaťpäť je symbolom oddelenia múdrych od bezbožných v čase pečatenia sto štyridsaťštyritisíc. Dvadsaťpäť je jedným z Ezechielových kolies.

V dvadsiatom piatom roku nášho zajatia, na začiatku roka, desiateho dňa mesiaca, v štrnástom roku po tom, čo bolo mesto porazené, práve v ten istý deň bola nado mnou ruka Pánova a priviedla ma ta. Ezechiel 40,1.

Dvadsiaty piaty rok zajatia je znázornený 22. októbrom, ktorý je znázornený uzavretím jedných dverí v rámci dišpenzácie. Dňa 22. októbra 1844 sa jedny dvere otvorili a jedny dvere zatvorili, keď boli oddelené dve skupiny.

Anjelovi cirkvi vo Filadelfii napíš: Toto hovorí ten Svätý, ten Pravdivý, ten, ktorý má kľúč Dávidov, ktorý otvára a nikto nezatvára, a zatvára a nikto neotvára: Poznám tvoje skutky; hľa, postavil som pred teba otvorené dvere, ktoré nikto nemôže zavrieť; lebo máš malú moc a zachoval si moje slovo a nezaprel si moje meno. Zjavenie 3:7, 8.

Kristus hovorí anjelovi cirkvi vo Filadelfii, že pozná ich skutky a že postavil pred cirkev vo Filadelfii otvorené dvere. Tieto dvere sú otvorené „kľúčom Dávidovým“, kľúčom, ktorý je položený na Eljakima.

A stane sa v ten deň, že povolám svojho služobníka Eljakíma, syna Chilkijášovho. Oblečiem ho do tvojho rúcha a upevním ho tvojím pásom a tvoju vládu odovzdám do jeho ruky; a bude otcom obyvateľom Jeruzalema i domu Júdovmu. A kľúč domu Dávidovho položím na jeho plece; otvorí, a nikto nezavrie; zavrie, a nikto neotvorí. Izaiáš 22:20–22.

V deň, keď je Eliakim povolaný, je oddelený od bezbožného Šebnu.

Toto hovorí Pán, Hospodin zástupcov: Chod', vojdí k tomuto správcovi, k Šebnovi, ktorý je nad domom, a povedz: Čo tu máš? A koho tu máš, že si si tu vytesal hrob, ako ten, čo si tesá hrob na výšine a vysekáva si príbytok v skale? Hľa, Hospodin ťa odhodí ďaleko mocným vrhom a iste ťa pevne uchopí. Prudko ťa zatočí a zmotá ako loptu do širej krajiny; tam zomrieš a tam budú vozy tvojej slávy na potupu domu tvojho pána. Izaiáš 22:15–18.

Oddelenie múdrych a bláznivých panien, ktoré naplnilo podobenstvo o Šebnovi a Eljakimovi, sa uskutočnilo 22. októbra 1844 a takisto v dvadsiatom piatom roku zajatia Jojachina, čo bolo 22. októbra 573 pred Kr. V ôsmej kapitole Ezechiela sú bezbožní v adventizme, predstavovaní Jeruzalemom, predstavení ako dvadsaťpäť mužov klaňajúcich sa slnku. Zničenie Jeruzalema predstavuje nedeľný zákon, ktorý je zároveň medzníkom ukončujúcim čas zapečatovania stoštyridsaťštyritisíc. Tento čas zapečatovania sa začal 11. septembra 2001 a Ježiš je Alfa i Omega, takže 11. september 2001 ako začiatok zapečatovania znázorňuje koniec, pri nedeľnom

zákone.

11. september 2001 bol predobrazovaný minneapoliskými zhromaždeniami roku 1888, lebo sestra Whiteová uvádza, že keď 11. septembra padli veľké budovy New Yorku, naplnilo sa Zjavenie 18,1–3. V tom čase, podobne ako v roku 1888, označila anjela zo Zjavenia osemnásťtej kapitoly, ktorý zostúpil, aby osvietil zem svojou slávou. Vzburu roku 1888 prirovnala k vz bure Kóracha, Datana a Abírama, ku ktorým sa v ich odpadnutí pridalo aj dvestopäťdesiat mužov zvučného mena. Dvestopäťdesiat vzbúrencov pri vz bure Kóracha a jeho druhov v ranej histórii starovekého Izraela predobrazovalo dvadsaťpäť mužov, ktorí sa pri závere starovekého Izraela klaňali slnku.

Dvadsaťpäť vodcov laodicejského adventizmu klaňajúcich sa pri nedeľnom zákone a dvestopäťdesiat pri 11. septembri predkladá čas zapečatovania so symbolikou čísla dvadsaťpäť (symbolu oddelenia múdrych a bezbožných), aby označilo začiatok a koniec času zapečatovania. Či už ide o dvestopäťdesiat vzbúrencov v Mojžišovom čase, alebo o dvadsaťpäť mužov v ôsmej kapitole Ezechiela, alebo o tri svedectvá o oddelení v dvadsiatej piatej kapitole Matúša, alebo o dvadsiaty piaty rok zajatia v Ezechielovi štyridsať; všetky prejavy symbolu čísla dvadsaťpäť sa zhodujú s tromi dvestopäťdesiatročnými obdobiami, ktoré dospeli k svojmu záveru v rokoch 207 pred Kr., 313 a 2026.

Dvadsaťpäť je takpovediac osou dvadsaťpäťky, ktorá privádza všetky línie dvadsaťpäťky k dokonalosti. Stáva sa jedným z prorockých kľúčov kráľovstva daných Petrovi, aby vniesol jasnosť do skrytých dejín štyridsiateho verša. Na základe viac než troch svedkov bolo opakované potvrdené, že verše desať až pätnásť z Daniela jedenásť predstavujú líniu, ktorá pokrýva dejiny od roku 1989 až po nedeľný zákon, čo sú skryté dejiny štyridsiateho verša. Lev z kmeňa Júdovho teraz odpečatuje kolesá Ezechiela, keď otvára skryté dejiny, ktoré dovŕšia posolstvo Polnočného volania posledných dní.

V nasledujúcich článkoch budeme ďalej určovať Ezechielove kolesá, ktoré predstavujú zložité vzájomné pôsobenie ľudí v posledných dňoch. Prvá kapitola Ezechiela na začiatku tohto článku a sprievodný úryvok z Testimonies, zväzok päť, ktorý je tam uvedený, budú naším ďalším vzťahným bodom, ako budeme v článkoch postupovať. Keď budú kolesá predstavené na svojom náležitom mieste a so svojimi náležitými priesečníkmi s ostatnými kolesami prorockých dejín, ukážeme, že tristo deväťdesiatjeden rokov a pätnásť dní, ktoré 11. augusta 1840 splnomocnili prvého anjela, sú u Ezechiela tiež predstavené ako tristo deväťdesiat rokov, spojené s poldruha rokom obliehania Jeruzalema; a že príchod tohto prorockého svetla označuje pozdvihnutie zástavy stoštyridsaťštyritisíc.

27. júl 1299 až 1337 predstavuje tridsaťosem rokov na začiatku sto päťdesiatich rokov (piatich mesiacov) zo zjavenia deviatej kapitoly, desiateho verša. Tých sto päťdesiat rokov sa spája s tristo deväťdesiatimi jedným rokom a pätnástimi dňami z pätnásteho verša. Tak teda začiatok týchto dvoch období tvorí jednu prorockú líniu, ktorá sa uzavrela naplnením predpovede Josiaha Litcha z rokov 1838 a 1840 a označila povstanie a zmocnenie milleritského hnutia. Táto história na začiatku adventizmu označuje povstanie sto štyridsaťštyritisíc ako zástavy pred nedeľným zákonom. Tak teda Ezechielových tristo deväťdesiat rokov a jeden a pol roka (1,5) obliehania Jeruzalema

označuje koniec prorockej línie, ktorá sa začala v roku 1299.

Bolo by vhodné vopred zvážiť nasledujúcu pasáž z Testimonies, zväzok päť, ešte pred ďalším článkom.